

Dages Forhandlinger paa Afstand. Det udelukker imidlertid ikke, at jeg har søgt at følge dem meget nøje. Jeg læste de 8 Medlemmers Lovforslag straks, det fremkom, og læste ogsaa de første Dages Forhandlinger, og hver Gang jeg læste, følte jeg mig opfordret til at læse Lovforslaget igennem paa ny, navnlig den kriminelle § 2, og jeg nægter ikke, at jeg kom til at erindre en Ytring, der faldt fra min ærede Forgænger paa den Plads, jeg i Øjeblikket staar paa, Rasmus Claussen, da han for nogle Aar siden benyttede den tyske Sætning: Viel Geschrei und wenig Wolle. Thi naar jeg læser denne Lovparagraf igennem og erindrer mig alt, hvad jeg har læst og hørt her under Forhandlingerne om det forfærdelige, der vilde ske, hvis man vedtog en Lov med et Indhold som det i § 2, hvorledes det vilde være en Standsning i Kulturens Udvikling, en Skamplet paa Landet o. s. v., o. s. v., saa siger jeg ogsaa: Viel Geschrei und wenig Wolle! Der er ingen Grund til at skrike saadan op om denne Sag, som man gør.

Dette Lovforslag reducerer Pryglestraffen i visse Henseender. Hvorvidt det er rigtigt eller ikke, skal jeg ikke udtale nogen Mening om. Jeg har den bestemte Formening, at Forholdene her i Landet udvikle sig mere og mere i en saadan Retning, at det bliver højst nødvendigt i visse Maader at komme til strengere Straffebestemmelser end dem, vi have nu. Adskillige ærede Talere have talt, som om det særlig var her i København, Bølleuvsænet trivedes. Jeg, som har min Slægt og mine fleste Forbindelser paa Landet, faar somme Tider Henvendelser ogsaa om dette Spørgsmaal, og det er mig bekendt, at man paa Landet ofte er saa behersket af Frygt for de Mennesker, som drive omkring paa Vejene og ernære sig ved Tiggeri, at man ikke tør lade være at give dem Gaver, og naar de forlade en Gaard eller et Hus efter at have modtaget en Gave, stiller man Folk ud for at holde Øje med dem, fordi man frygter, at de ikke forlade det paagældende Sted, og for at se efter, at de virkelig gaa deres Vej og ikke vende tilbage for at gøre Ulykker. Under saadanne Forhold tror jeg, vi maa have Øjnene aabne for den Udvikling, der i saa Henseende foregaar.

Jeg har nu den Formening, at vor Straffelov i mange Maader er blødagtig, og det forekommer mig, at den Blødagtighed, som behersker vor Straffelov, ogsaa i ret høj Grad og paa en efter min Opfattelse truende og lidet praktisk Maade synes at

beherske en hel Del Medlemmer af dette Ting. Der er af det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) fremført mange store Navne, citeret Folk i høje Stillinger, om hvem han formener, at de ere imod Indførelse af Pryglestraf, mod saadanne Bestemmelser som den kriminelle § 2. Det spiller for mig ingen Rolle, hvad saadanne Teoretikere mene. Den Opfattelse, de komme til, er ikke afgørende for mig. Hvad der er det afgørende for mig, er den Kendsgerning, at det, som man kalder Bølleuvsænet, i de senere Aar har været i Vækst her i Landet, og at det er truende for Befolkningen paa mange Omraader. Derfor bør vi møde det med strenge Straffe — jeg kender ingen anden Vej — og derfor vil jeg stemme for det foreliggende Forslag.

Kvist: Der er under disse mange Dages Forhandlinger om dette Lovforslag faldet saa mange Udtalelser for og imod Indførelse af Legemsstraf, at jeg ikke føler mig fristet til at forlænge denne Debat ved at komme med længere Udtalelser angaaende dette Spørgsmaal. Alle, som have haft Ordet angaaende § 2, ere enige om, at vi trænge til skærpede Straffebestemmelser for Voldsforbrydelser, men naar vi saa skulle til at tale om, paa hvilken Maade vi skulle skærpe Straffen, hører Enigheden op. Der er en Ting, som man ikke kan undgaa at lægge Mærke til, og det er, at naar der tales om Virkningerne af de forskellige Straffemaader, der have været forsøgte, dels her i Landet, dels i andre Lande, staar der Paastand imod Paastand. Det er ganske naturligt, at det maa være saa, thi der er en Ting, som man ved Behandlingen af denne Sag har, jeg ved ikke, om jeg tør sige overset eller i alt Fald ikke betænkt, og det er Aarsagen til disse Forbrydelser, disse Voldshandlinger. Det forekommer mig, at vi alle maa kunne være enige om, at denne Aarsag er Nydelsen af spirituøse Drikke. Man vil have lagt Mærke til, at naar en eller anden af Talerne har fremsat et tænkt Eksempel paa en Mand, der begaar en Voldsforbrydelse, tilføjes det altid, at den vedkommende Mand, før han begik Forbrydelsen, naturligvis har været fuld. Det er det Resultat, som alle, der have opstillet tænkte Eksempler paa saadanne Forbrydelser, ere komne til. Det forekommer mig, at det illustrerer ganske godt, hvad den virkelige Aarsag til disse Forbrydelser er. Jeg maa ærlig tilstaa, at jeg aldrig har